

at der bliver et lavere beløb tilbage til kreditorerne ved opgørelsen af det samlede beløb, som skyldneren skal betale til kreditorerne.

Som det også er anført i forbindelse med høringen over betænkningen, må efterlønsordningen imidlertid anses for at være almindelig og sædvanlig for flere grupper på arbejdsmarkedet, ligesom der er en væsentlig offentlig finansiering af efterlønsordningen. Hertil kommer, at en skyldner, der stopper indbetalingerne til efterlønsordningen i afdragsperioden, i visse tilfælde vil kunne miste muligheden for senere at gå på efterløn. På denne baggrund finder Justitsministeriet det rigtigst, at skyldnerens bidrag til efterlønsordningen kan medtages som en særskilt udgiftspost på budgettet. Det bemærkes i den forbindelse, at der også i retspraksis er eksempler på, at efterlønsbidraget efter de gældende regler er medtaget som en udgiftspost på skyldnerens budget.

I forbindelse med høringen er det anført, at afdragsperioden, dvs. den periode, hvor skyldneren som led i gældssaneringen skal betale til kreditorerne, bør ned sættes fra de i dag sædvanlige 5 år til f.eks. 3 år. Konkursrådet har ikke fundet anledning til at anbefale en ændring af afdragsperioden, jf. betænkningen side 401. Justitsministeriet er enig i, at der med henblik på at opretholde en rimelig balance mellem hensynet til skyldneren og hensynet til kreditorerne ikke er grundlag for generelt at ændre den normale afdragsperiode på 5 år, og Justitsministeriet agter efter en vedtagelse af lovforslaget at udstede en bekendtgørelse om gældssanering i overensstemmelse hermed, jf. herom straks nedenfor.

Konkursrådet bemærker i øvrigt, at det bør overvejes, om bestemmelserne i grundlovens § 70 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 bør føre til, at en skyldner, der ikke er medlem af den danske folkekirke, på budgettet bør kunne fratække en udgift svarende til folkekirkeskatten, jf. betænkningen side 165.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør en skyldner, der er medlem af et trossamfund, kunne medtage en udgift svarende til den lokale kirkeskat som en særskilt post på budgettet. Betaler skyldneren derimod ikke til trossamfundet, eller er skyldneren ikke medlem af folkekirken eller et trossamfund uden for folkekirken, er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at medtage en udgift svarende til kirkeskatten som en særskilt post på gældssaneringsbudgettet. Det bør endvidere kun være bidrag til trossamfund, der er anerkendt ved kongelig resolution, eller som Kirkeministeriet har godkendt som trossamfund ved i medfør af ægteskabslovens § 16, stk. 1, nr. 3, at

bemyndige eller at give tilsagn om at ville bemyndige en præst i trossamfundet til at foretage vielser med borgerlig gyldighed, der kan medtages som en særskilt post i et gældssaneringsbudget.

Som nævnt ovenfor kan Justitsministeriet tilslutte sig Konkursrådets forslag om, at der i konkursloven indsættes en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af skyldnerens budget mv. Justitsministeriet agter efter en vedtagelse af lovforslaget at udstede en bekendtgørelse herom med udgangspunkt i Konkursrådets overvejelser og udkast til bekendtgørelse, jf. betænkningen side 533 ff., samt de øvrige bemærkninger anført ovenfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14 (forslag til konkurslovens § 216, stk. 6), og bemærkningerne her til.

4.4. Husstandsprincippet

4.4.1. Gældende ret

Når skyldnerens budget skal fastlægges, jf. pkt. 4.3 ovenfor, medtages i praksis alle indtægter fra skyldnerens husstand. Spørgsmålet om, hvorvidt skyldnerens ægtefælles eller samlevers indkomst og særskilte udgifter skal medtages ved budgetlægningen, er ikke nærmere behandlet i forarbejderne til konkurslovens regler om gældssanering.

Højesteret har i sagen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1998, side 45, fastslået, at budgetlægningen skal tage udgangspunkt i husstandens samlede økonomiske formåen. Højesteret anfører, at det som udgangspunkt er husstandens samlede indtægter og udgifter, der skal lægges til grund ved afgørelsen af, hvor stor en dividende der kan tilbydes kreditorerne i forbindelse med en gældssanering. Skyldnerens indkomst udgør efter Højesterets kendelse samtidig den øvre grænse for, hvor meget husstanden skal bidrage med til kreditorerne.

Dette indebærer i yderste konsekvens, at hele skyldnerens indkomst skal anvendes til honorering af kreditorerne, hvis skyldnerens ægtefælles eller samlevers indkomst er tilstrækkelig til at afholde husstandens udgifter.

Efter gældende ret skal endvidere de indtægter, der tilfalder husstanden i anledning af dennes børn, f.eks. børnefamilieydelse, børnebidrag og børnepension samt indtægter fra børnenes fritidsarbejde, indgå i skyldnerens gældssaneringsbudget.

4.4.2. Lovforslagets udformning

4.4.2.1. Konkursrådet anfører, at den nuværende retstilstand som udgangspunkt bør opretholdes for